

SVATEBNÍ NOVINY

Odhaleno: Lída a Ondra
se dnes berou!

18. 7. 2015

Statek Všetice

11.30 hodin

Vítejte na svatbě
Lídy a Ondry.

Pojďte to s námi oslavit!

Uvnitř novin najdete...

O nevěstě	str. 2
O ženichovi	str. 3
Ze života muže, aneb jak se žádá o ruku	str. 4
Rodina, která se tu dnes sešla	str. 6
Odkud jste k nám přijeli	str. 7
K pobavení	str. 8

Co nás dnes a zítra čeká

11.30 Obřad
13.00 Slavnostní oběd
15.00 Rozkrojení dortu
18.00 Večeře
19.00 Živá hudba
20.00 Čokoládová fontána
22.00 Druhá večeře
2.00 Zavíračka restaurace
8.00 Snídaně
10.00 Uvolnění pokojů

0 nevěstě

Život nevěsty začal poslední zimní den roku 1991 ve Frýdlantu, takřkajíc v lůně přírody v podhůří Jizerských hor. (Pokud jste náhodou o Frýdlantu nikdy neslyšeli, jedná se o středověké město, které zažilo největší rozmach v sedmáctém století za vlády Albrechta z Valdštejna. Narození Ludmily pak prakticky znamenalo nejvýznamnější událost od roku 1813, kdy městem protáhlo Napoleonovo vojsko. Frýdlantem teče řeka Smědá, je zde zámek a porodnice.)

Ludmila se skutečně narodila do pohnuté doby. Zatímco o deset let dříve se v tehdejší ČSSR ani ve světě nedělo prakticky nic, v roce 1991 se hlasitě rozjížděla soukolí kapitalismu a inflace Československé koruny dosáhla závažných 56,6 %. Ani doma nebyla o události nouze, neb otec po večerech opravoval nedlouho předtím zakoupený dům, do kterého se celá pětičlenná rodina následujícího roku v létě nastěhovala i přes probíhající stavební práce. Zatímco Ludmila činila své první krůčky, v televizi se střídali Havel s Klausem, kol zuřila kuponová privatizace a než malá Liduška dovršila dvou let, republika se rozpadla na dva kusy. V dalších letech se již chod dějin poněkud zklidnil. Klaus s Mečiarem v Brně rozdělili federální majetek, v libereckém domku se dodělala kuchyň a Ludmila zahájila předškolní docházku. Parné letní měsíce zpříjemnil zahradní bazén plněný svěží vodou ze studny nedalekého hřbitova, která byla mnohdy jediným zdrojem užitkové vody pro celou domácnost.

Nedílnou součástí života naší rodiny byl sport a zvláště pro Ludmilu pak cyklistika. Kupříkladu dostala nové kolo s lepšími brzdami poté, co ji otec vytáhl ze křoví pod prudkým kopcem, a o pár let později se objevila v regionálním televizním vysílání Jihočeského kraje, které na jejím příkladu ilustrovalo, jak je důležité nosit přilbu. Nepřekvapí tak, že cyklistiku pěstuje dodnes, což je dobře, protože jinak by na cyklovýletech s Ondřejem musela běhat pěšky.

Bez zajímavosti není ani vztah Ludmily k živočichům. Tak jako ve většině českých domácností, ani u nás nechyběla zvířata, například králíci, které však nebylo příliš výživné, neboť včas uteklo. Většinou šlo tudíž o kuřecí a vepřové, zejména když otec jako pachtovné dostal půlku dobře živeného prasete. Co se domácích mazlíčků týká, ve výčtu nechybí několik psů a koček, křeček, drobné okrasné ptactvo, ježek a mravenec lesní. Kladný vztah k živočišné říši se tudíž logicky projevil chovem kočky, která je navíc z výše uvedených druhů hned po mravenci lesním nejméně náročným zvířetem pro chov v paneláku.

Tak jako zvířectvo, provázelo Ludmilu po celý život i vzdělání. Celoživotní prezenční studium započalo školou života v teple domova, kdy se Ludmila v láskyplném objetí svých sourozenců naučila houževnatosti a odolnosti. Následovala socializace v kolektivu MŠ Krásná studánka a získání základní gramotnosti včetně multikulturního obohacení na prvním stupni ZŠ Sokolovská. Na Podještědském gymnáziu byla již jako doma, s profesorským sborem se seznámila již dávno před tím za dob studia svých starších sourozenců, jejichž předchozí studijní úspěchy hravě překonala. Post premiantky třídy jí unikal pouze v případě dlouhodobých lázeňských absencí a matematikář na třídních schůzkách jen s obtížemi vysvětloval rodičům ostatních spolužáků, že když "nezvládnutelný" test zvládla Svobodová, nemohl být nezvládnutelný. Univerzitní vzdělávání na ČVUT se pak neslo ve znamení mnoha obtížných a časově náročných předmětů, z nichž mnoho probdělých nocí si vyžádal především CounterStrike. Aktuální studium na VŠE je zatím kapitolou otevřenou a zkažky o tom, že hluboký výstřih při zkoušce je základem studijního úspěchu, jsou jistě zcela smyšlené. (Pavel Svoboda)

O ženichovi

Ondřej se narodil 21. října 1990 téměř jako dáreček k narozeninám svého otce o pouhý den dříve, což jistě rozjasnilo tento jinak chladný podzimní den, ostatně posuďte sami: denní teploty v rozmezí 2-9 °C. Ani lidové pranostiky Ondřejovy narozeniny nijak nešetří: Svatá Voršila zimu posílá, svatá Kordula větry pohnula. Zkrátka kdybyste si mohli vybrat, kdy se narodíte, 21. října by to určitě nebylo.

Do vzdělávacího systému se zapojil nejprve v rodných Strakonících, následovala pravidelná docházka ve Volyni a pak opět vzdělávání ve Strakonících, tentokrát již na ZŠ. Zde se poprvé naplno projevil osud osob narozených ve znamení Vah. Hamletovská otázka "Jít či nejít" jej každé ráno tížila natolik, že nakonec nešel, ale do školy spíše běžel. Nepřekvapí též, že navzdory minimální vzdálenosti školní budovy byla jeho zpoždění o to větší. Odměnou za pravidelné pozdní příchody mu pak byla zodpovědná funkce šatnáře, který jakožto poslední přichází zamyká šatnu.

Naopak pozitivně se vlastnosti Vah projevují v matematických disciplínách, Ondřej tedy studoval v matematicky zaměřené třídě*, rozvíjel se však i po stránce výtvarné a rovněž závodně plaval.

Když pak v plaveckých disciplínách dosáhl výsledků, začal tančit country tance. I poté, co byl internován na internátu, plavat nepřestal. Z nepřeberného množství sportovních disciplín si následně vybral triatlon, který je ideálním sportem pro ty, co váhají, co dělat dříve.

V následujících letech univerzitních studií se stejně jako Ludmila věnoval nyní již společnému studiu předmětu CounterStrike, pročez se z aktivního sportovce stal ... sportovcem méně aktivním. Ve volném čase však v sobě objevil rozsáhlý talent na hrubé stavební práce, za což je mu jeho švagr velmi vděčen. (Pavel Svoboda)

* Matematicky zaměřené třídy byly přežitkem zkostnatělého socialistického školství a jsou na ústupu prakticky od doby, kdy se české školství zaměřilo na rozvoj osobnosti českých žáků. Namísto matematických tříd se dnes tudíž pozornost upírá na opačnou stranu vědomostního spektra a zakládají se třídy humanitně zaměřené.**

** Eufemistické označení oborů pro žáky, jež by absolventi matematických tříd považovali přinejmenším za méně matematicky gramotné.

Ze života muže, aneb jak se žádá o ruku

To, že se dnes koná svatba, je už celkem profláknutá záležitost. Samozřejmě tomu předcházela spousta příprav, ale věc, na kterou se málokterý muž dokáže připravit, je ten moment, který tohle všechno odstartuje, a to zasnuby. Můžete si tisíckrát říct, že se jí ten prstýnek bude líbit a milionkrát si zopakovat tu kouzelnou formulku, na kterou vám má ta vaše osudová odpovédět ano, ale nikdy se ve skutečnosti nepřipravíte na to, co skutečně přijde...

Vraťme se o několik měsíců zpátky, do zimy a vrcholící lyžařské sezóny. Nejsem sice nikterak vášnivý lyžař, ale řekl jsem si, že když v létě se mnou Lída jezdí na kolo, takže to zkusím a vyjedu v zimě na lyže. Naplánovali jsme si dovolenou na poslední víkend v únoru a jako cílovou destinaci jsme zvolili Jižní Tyrolsko v Itálii. Oblast, kde vládou prosluněné Dolomity, ale pořád tam umí udělat poctivý Germknödel. Střediska jsme vybrali Kronplatz a Alta Badii. Lída říkala, že se mi tam bude líbit, protože všude jsou hospůdky a spousta modrých sjezdovek, kde si i já užiji tu pověstnou atmosféru ltošky.

A tak se mi naskytla příležitost začít spřádat svůj plán, požádat Lídu o ruku na lyžích. Do odjezdu už není moc času a tak si musím pospíšet. První úkol je vybrat prstýnek – hmm, žádná jednoduchá věc, výběr je celkem velký. Nakonec jsem vše vsadil na atypický prstýnek z růžového zlata. Ale do čeho mi ten prstýnek paní balí? Paní ve zlatnictví prstýnek balí do sice krásné, ale velké krabičky. Přemýšlím, jak to asi na lyžích udělám, abych takovou krabičku schoval, mohl s ní lyžovat a aby jí v případě pádu pokud možno nestálo v cestě žádné z mých žeber...

Blíží se den „D“, pátek večer a noční přejezd autobusem do Jižního Tyrolska, na Kronplatz. Po vzoru hrdinů z amerických filmů balím prstýnek do ponožek a schovávám do cestovní tašky. Cestou přemýšlím, jak to ráno udělám, když se budeme oblékat v autobusu, kam prstýnek dám a kdy jí tedy požádám. Udělám to hned první den na Kronplatzu? Nebo to nechám na druhý či třetí den do Alta Badie? Nebo že bych si to měl snad schovat až na poslední den, kdy budeme opět na Kronplatzu? Asi se mi už nechce čekat, udělám to hned první den.

Příjezd na Kronplatz, zuřivé oblékání v autobusu, nenápadně přendávám krabičku do kapsy u bundy ve chvíli, kdy se Lída pere se svými lyžáky. Přidávám k ní foťák, abych mohl kdykoliv říct, že za tu bouli v kapse může právě on. A jdeme na to, první výjezd kabinkou nahoru...

Musím uznat, že v Itálii vypadají sjezdovky celkem jinak než u nás a kabinky jsou velmi pohodlné. Některé kabinky mají dokonce i vyhřívaná sedadla, což celkem vysvětluje, proč se v tomhle středisku Lídě tak líbí. Vystupujeme na vrcholku Kronplatzu. A teď akorát musím okem znalce vybrat to nejlepší místo. Je tu zvon, je tu ohromný zvon, to nevypadá vůbec špatně, ale ještě to promyslím...

Na rozježdění dáváme 4,5 km dlouhou sjezdovku do Olangu. Paráda, ale málem jsem se hned na začátku vymázl, stres z pádu je ještě umocněn strachem o krabičku v kapse. Co když na ni spadnu dřív, než jí dám Lídě? Musím to udělat co nejdřív. Tak prý už jsme se rozjezdili a jdeme na nejdelší sjezdovku v tomto středisku a to Ried. Ta se mi hodně líbí, jsou na ní takové pohodové úseky, v půlce je dokonce taková malá zastávka, přemýšlím, tady by to možná šlo. Ale je to chytré požádat zrovna uprostřed sjezdovky? Co když mi ten prstýnek vypadne? To tu založíme kemp do jara, než roztaje sníh?

Vracíme se zpět na vrchol kopce, pořád si říkám, že ten vrcholek bude asi nejlepší, Lída o zvonu tady mluvila. Je to jedno z největších středisek, do kterých jezdila a moje první v Itálii, tak to symbolicky uděláme na vrcholku pod zvonem. Plánujeme, kdy se půjdeme na zvon podívat, je z něho hezký výhled. Necháváme to na polední pauzu, dokud nám síly stačí, lyžujeme. Snad nespadnu a prstýnku nic neudělám, jakoby nestačilo, že poprvé v životě jezdím v Itálii, na nových lyžích, dlouhé sjezdovky, ještě mám strach o svou kapsu!

Události kolem poledne z pohledu Ondry

Jsme na vrcholku a jdeme ke zvonu. Má zavřeno! Cože? Nechápu, proč je zavřený? Vždyť ráno tam byli lidé? To mi nemůžou udělat teď, když už jsem se rozhodl, že zvon je to pravé místo, proč má zavřeno?

Začíná se houpat. Že by snad bil? Dívám se na mobil, je skoro poledne, možná opravdu odbíjí. Lída netuší, nikdy ho odbíjet neviděla. Stojíme společně s ostatními a koukáme se, jak se zvon pomalu rozhoupává. Lída navrhuje jít si pro Bombardino. Můžeme, alkohol se teď hodí. Co jí řeknu? A kdy jí to řeknu? A kde vlastně, když má zvon zavřeno? Objednávám 2 Bombardina a doufám, že to pomůže.

Nepomáhá. Ucucávám brčkem teplé Bombardino se šlehačkou. Co budu dělat? Zvon se pořád jenom houpe.

Rána. Odbíjí, opravdu odbíjí. Jsou to děsný rány. Nebylo by pěkné požádat jí teď? Na pozadí by odbíjel zvon? Ale zase jsou tu všude spousty lidí. Tak teď? Nebo až doodbíjí, tak se půjdeme podívat na ochoz. Tam? Odbíjí dlouho. Tak teď? Konec. Zvon končí a pomalu se zastavuje. Tak teď už to asi neudělám, takže se vracíme k původní variantě, asi někde na ochozu kolem zvonu.

Otevírají branku a my můžeme na zvon. Jdeme a díváme se na vzdálené vrcholky hor. Hledám vhodné místo. Ochoz je úzký, navíc když to bude chvíli trvat, tak ho zacpeme a lidé kolem nás neprojdou. Chce to jinde. Kam? Kde? Obešli jsme celý ochoz a fotíme se. Pořád hledám místo, začíná panika. Koukám, kudy jsme sem přišli, plácek přímo pod zvonem, ten by šel. Zkoumám ho detailněji, je tam nějaký znak. Kohout, co taky jiného, když jsme na Kronplatzu. To vypadá nadějně. Rozhodnuto.

Scházíme z ochozu, jsme na místě. Tak teď. Sahám do kapsy, vypadá to, jako bych hledal foťák. Vytahuji krabičku. Otvírám ji. Klekám si. Tma – od teď si toho moc nepamatuji. Slyším ano? Ano? Povedlo se? Nevěřil bych, jaká je to dřina, asi proto se to dělá jenom jednou za život. Dávám jí prstýnek na ruku a krabičku do druhé ruky. Od teď s ní bude muset lyžovat ona. Je to tak, prý bude moje.

Události kolem poledne z pohledu Lídy

Ty jo, zvon má zavřeno? Začíná se houpat, že bych ho viděla po těch letech odbíjet? Rozhoupává se celkem dlouho, tak co teď? No jsme v Itošce půl dne a ještě jsme neměli Bombardino...

Posílám Ondru pro dvě Bombardina, vypadá celkem utahaně, třeba ho Bombardino postaví na nohy.

Bombardino mňam. Cuc, cuc, cuc...

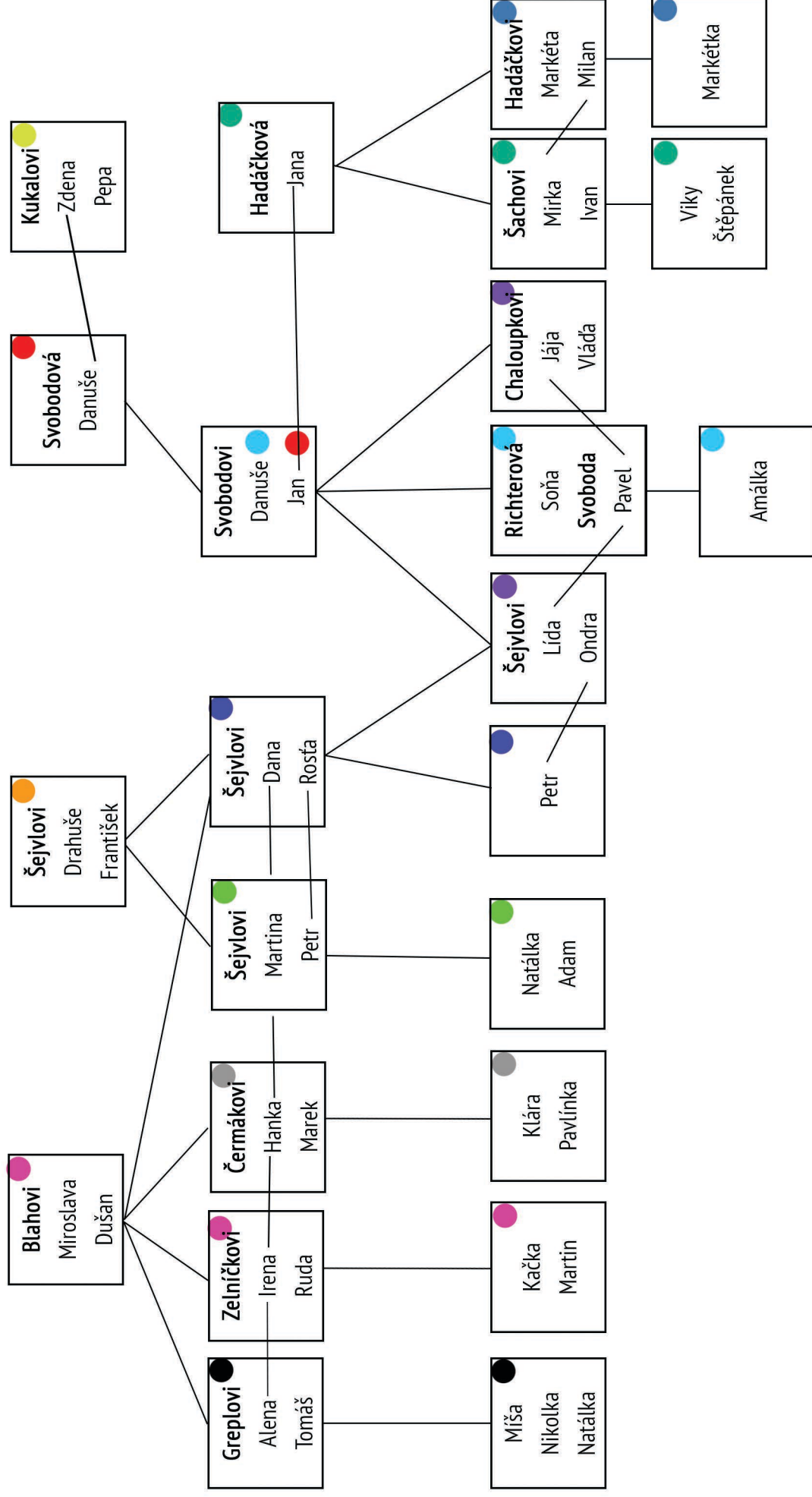

Rána. Ty jo to jsou rány, zvon začal odbíjet a jako správný turista se jdu na to podívat z blízka. Cuc, cuc, cuc...

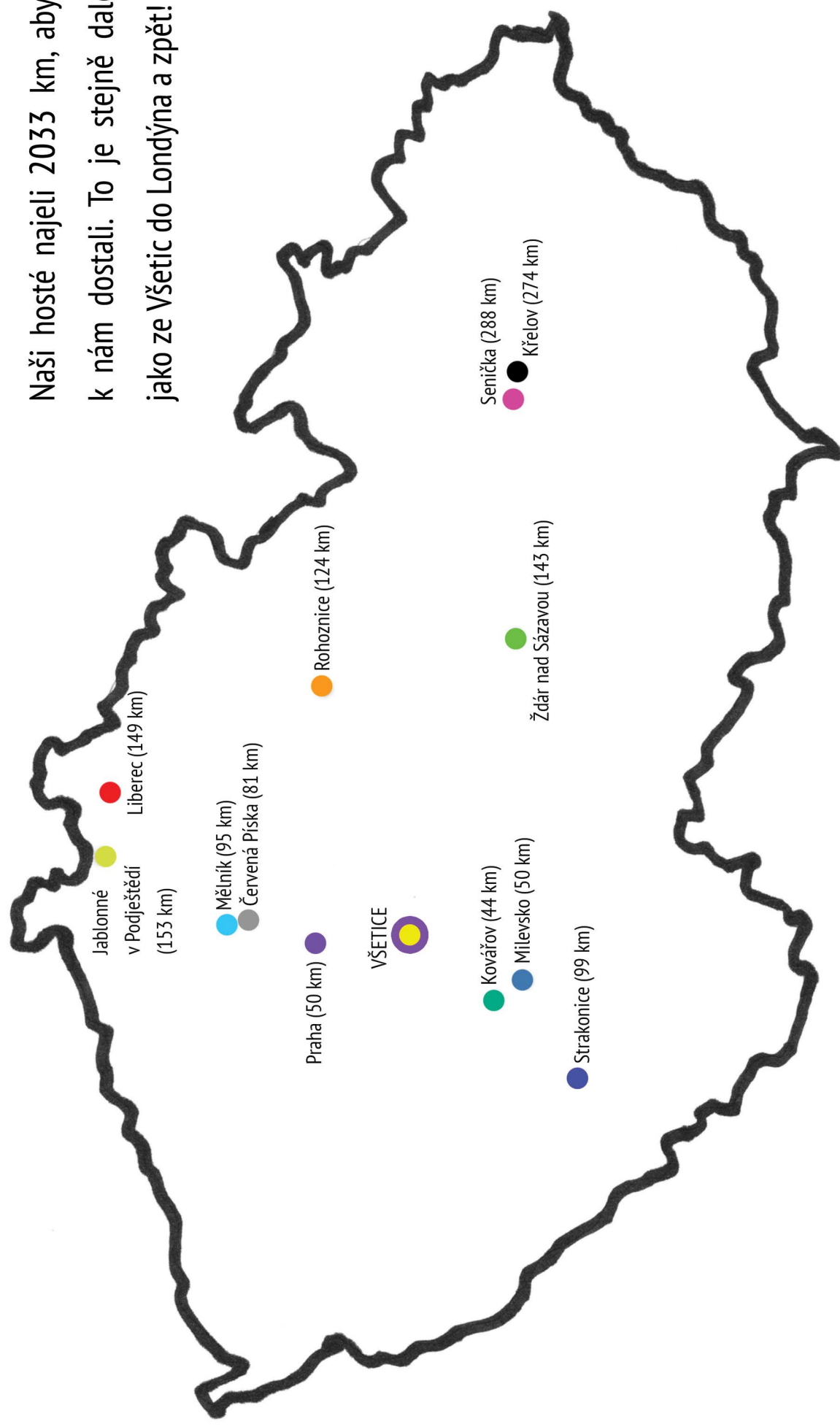
Konec, zvon se dohoupal a otevírají branku. Tak jo, jdeme na vyhlídku, pořádně Ondrovi ukážu, kde to vlastně jsme a kam pojedeme zítra.

Paráda, krásný výhledy, ale je čas opět nazout lyže, jdeme pryč... Ondra se ještě zastavuje přímo pod zvonem. On si kleká? Proč si kleká? Tak tkaničku si asi nezavazoval... Tma – od teď si toho moc nepamatuji. Řekla jsem ano. Řekla jsem ho nahlas? Asi dobrý, Ondra se směje a dává mi na prst krásný prstýnek, a do ruky obří krabičku...

Rodina, která se tu dnes sešla

Odkud jste k nám přijeli

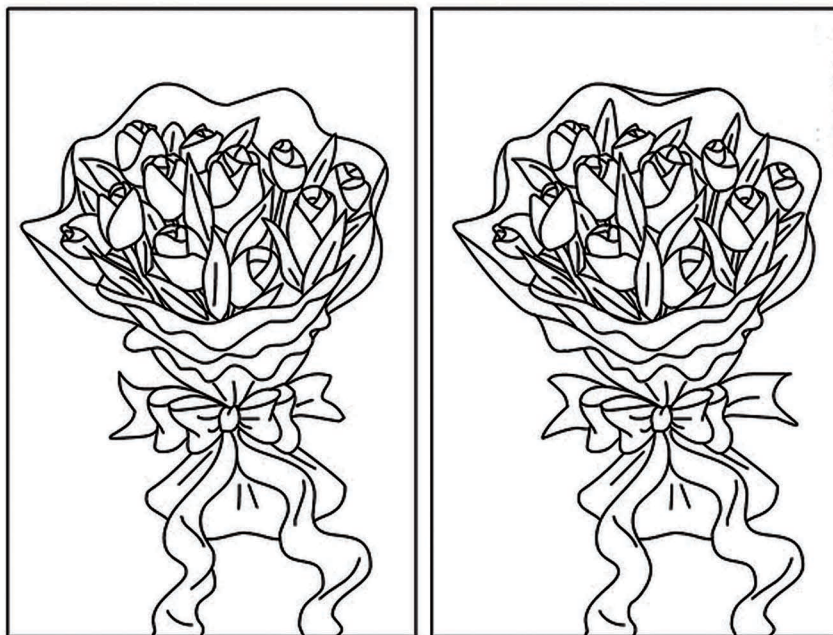

K pobavení

Omalovánka pro líné děti

Najdi všechny rozdíly

Vtipy o manželství

„Včera jsme se s manželkou pohádali, ale stejně jsem měl poslední slovo já.“ „A cos jí řekl?“ „Tak si to teda kup!“

Do saloonu vběhne kovboj a volá na jednoho farmáře: „Vaší ženu nabral na rohy býk!“ Farmář nic. „Slyšíte? Vaší ženu nabral na rohy býk!“ „Jo, slyším, ale bolí mě zub, nemůžu se smát!“

Přijde žena domů a povídá manželovi. „Tak jsem dneska jela třikrát na červenou a ani jednou jsem neplatila pokutu. Tak jsem si za ty ušetřené peníze koupila novejš klobouk.“

Inzerát v novinách: Prodám svůj podíl firmy Google. Mám manželku, ta ví všechno a nejlíp.

Manželé se po čtyřiceti letech vydají po místech, která navštívili o svých líbáčkách. Takhle večer jedou venkovskou krajinou podél farmy. Sluníčko zapadá, romantická nálada a ženská povídá: „Miláčku, zastav a poď ven, poď udělat to samé co před čtyřiceti lety.“ Chlápek zastaví, oba vystoupí, on ji začne svlékat a brzy ji vášnivě opře o plot. Vypukne vášnivé milování. Když pak oba sedí v autě, on říká: „Tedy, drahá, co se pamatuju, nikdy jsme se tak vášnivě nemilovali, ani tenkrát před lety.“ „No jo, tenkrát ten plot nebyl elektrický!“

Mladý abstraktní malíř se oženil se slečnou z lepší rodiny. Po čase se jejich přátelé ptají, jak se jim daří. „Velmi dobře“, libuje si malíř. „Já maluji, žena vaří. Potom ona hádá, co jsem namaloval, a já hádám, co ona uvařila.“

Další tipy na zábavu

Pokud se zrovna nudíte, nabízíme Vám několik společenských her, pro které ovšem potřebujete najít několik dalších spoluhráčů.

Hra na dědu Mráze: Jeden člověk je vybrán za dědu Mráze. Ostatní si lehnou na zem a děda Mráz jim běhá po zádech.

Hra na horníky a uhlí: Soutěžící se rozdělí na dvě skupiny – uhlí a horníci. Nejdříve horníci kopou uhlí a potom se uhlí přemění v důlní plyn a začne dusit horníky.

Na vodní mlýn: Jeden z hráčů je vodní mlýn. Druhý se postaví nad něj a lije mu vodu na lopatky.

A jedno moudro do života

Kinetická energie eroticky motivovaného bilaterálního, zpravidla heterosexuálního vztahu může být použita k transferu vysokých geologických útvarů. (Láska hory přenáší.)